

RASKAS, MUTTA TARPEELLINEN OPETUS

Vuoden 1918 helmikuun 18—24 (11) pn välinen viikko piirtyy Venäjän — ja maailman — vallankumouksen historiaan eräänä suurimpana historiallisena käännekohtana.

Helmikuun 27 pnä 1917 Venäjän proletariaatti yhdessä talonpoikaiston sen osan kanssa, jonka sotatapahtumien kehitys oli herättänyt toimintaan, ja yhdessä porvariston kanssa kukisti monarkian. Huhtikuun 21 pnä 1917 se kukisti imperialistisen porvariston yksinvallan ja siirsi vallan porvariston kanssa sovintoa hierovien pikkuporvarillisten sovittelijain käsiin. Heinäkuun 3 pnä valtoimesti mielenosoitukseen lähtenyt kaupunkilaisproletariaatti ravisteli sovittelijain hallitusta. Lokakuun 25 pnä se kukisti tämän hallituksen ja pystytti työväenluokan ja talonpoikaisköyhälistön diktatuurin.

Tätä voittoa piti puolustaa kansalaissodassa. Siihen kuului kolmisen kuukautta, ensin saatiin voitto Kerenskistä Hatsinan edustalla, sitten voitot porvaristosta ja junkkarikoulu-
laisista sekä vastavallankumouksellisten kasakkajoukkojen erästä osasta Moskovassa, Irkutskissa, Orenburgissa ja Kievissä ja vihdoinkin voitto, joka saatiin Kaledinista, Kornilovista ja Aleksejevistä Donin Rostovissa.

Suomessa syttyi proletaarisen kapinan palo. Tuli levisi Romaniaan.

Voitot sisärintamalla saavutettiin verrattain helposti, sillä vihollisella ei ollut minkäänlaista ylivoimaa sotavarusteiden enempää kuin organisaationkaan alalla eikä sillä sitä paitsi ollut tukenaan minkäänlaista taloudellista perustaa, ei mitään tukea väestöjoukoissa. Helposti saavutetut voitot panivat tietenkin monien johtajien pään pyörälle. Ilmaantui mieliala: „nitistämme kuin itikan”.

Katsottiin läpi sormien nopeasti kotiutuvan, rintamalta pois lähtevän armeijan valtavaa rappeutumista. Nautittiin vallankumouksellisesta sanahelinästä. Tätä sanahelinää alettiin käyttää taistelussa yleismaailmallista imperialismia vastaan. Venäjän väliaikaista „vapautumista” tämän imperialismiin puristuksesta pidettiin jonain normaalitapahtumana, vaikka todellisuudessa tämä „vapautuminen” johtui vain saksalaisen saalistajan ja englantilais-ranskalaisen saalistajan välisessä sodassa syntyneestä tauosta. Joukkolakkojen alkua Itävallassa ja Saksassa luultiin vallankumoukseksi, joka on muka jo torjunut sen vakavan vaaran, jolla Saksan imperialismi uhkaa meitä. Sen sijaan, että olisi vakavalla, asiallisella ja johdonmukaisella työllä myötävaikutettu Saksan vallankumoukseen, joka syntyy tavattoman raskaasti ja vaikeasti, alettiin huitoa käsillä: „Mihin nyt noista Saksan imperialisteista olisi, me yhdessä Liebknechtin kanssa suistamme ne heti alas!”.

Viikko vuoden 1918 helmikuun 18 päivästä 24 päivään, Väinänlinnan valtaamisesta Pihkovan valtaamiseen (joka sitten vallattiin takaisin), viikko imperialistisen Saksan sotilaallista hyökkäystä sosialistista Neuvostotasavaltaa vastaan oli karvas, katkera ja raskas, mutta tarpeellinen, hyödyllinen ja hyväatekevä opetus. Kuinka äärettömän opettavaista olikaan vertailla kahta ryhmää sähköitä ja puhelintiedotuksia, joita tällä viikolla saapui hallituskeskukseen! Toisaalta hillitön „ponsien” vallankumouksellinen sanahelinä, voitaisiin sanoa steinbergiläinen sanahelinä, kun palautetaan mieleen tuon tyylinen „helmi” — „vasemmistolaisen” (hm... hm...) eserrä Steinbergin puhe Toimeenpanevan Keskuskomitean lauantaissä istunnossa²³. Toisaalta sellaisia kiduttavan häpeällisiä tiedotuksia, että rykmentit kieltäytyvät pitämästä asemia, että kieltäytyään puolustamasta jopa Narvan linjaa, että jätetään täyttämättä käsky kaiken tuhoamisesta peräännyttäessä; emme edes puhu pakenemisestä, kaaoksesta, saamattomuudesta, avuttomuudesta ja hillittömyydestä.

Karvas, katkera, raskas, mutta tarpeellinen, hyödyllinen ja hyväatekevä opetus!

Valveutunut, harkitseva työmies tekee tästä historiallisesta opetuksesta kolme johtopäätöstä: meidän suhtautumisestamme isänmaan puolustamiseen, maan puolustus-kuntoon, vallankumoukselliseen, sosialistiseen sotaan;

maailman imperialismiin kanssa tapahtuvan yhteenotomme edellytyksistä; meidän suhteitamme kansainväliseen sosialistiseen liikkeeseen koskevan kysymyksen oikeasta asettelusta.

Nyt, Lokakuun 25 päivästä 1917 alkaen, me olemme puolustuskantalaisia, tuosta päivästä lähtien olemme isänmaan puolustamisen kannalla. Sillä me olemme todistaneet *teoissa* katkaisseemme välit imperialismiin. Olemme purkaneet ja julkaisseet imperialistien likaiset ja veriset salaliittosopimukset. Olemme kukistaneet *oman* porvaristomme. Olemme antaneet vapauden *meidän* sortamille kansoille. Olemme antaneet kansalle maat ja työväenvalvonnan. Me olemme Venäjän sosialistisen Neuvostotasavallan puolustamisen kannalla.

Ja juuri siksi, että olemme isänmaan puolustamisen kannalla, me vaadimme *vakavaa* suhtautumista maan puolustuskuntoon ja taisteluvaimennukseen. Me julistamme sääliättömän sodan vallankumouksellista sota koskevalle vallankumoukselliselle sanahelinälle. Vallankumoukselliseen sotaan on valmistauduttava pitkälti ja vakavasti alkaen maan talouden kohentamisesta, rautateiden kuntoonpanosta (sillä ilman niitä nykyaikainen sota on pelkkä korulause), mitä ankarimman vallankumouksellisen kurin ja itsekurin palauttamisesta kaikkialla.

Isänmaan puolustamisen kannalta katsoen on rikos ryhtyä sotilaalliseen yhteenottoon äärettömästi voimakkaampaa ja valmentuneempaa vihollista vastaan, kun itsellä tiettävästi ei ole armeijaa. Isänmaan puolustamisen kannalta katsoen olemme velvolliset allekirjoittamaan mitä raskaimmat, nöyryyttävät, petomaiset, häpeälliset rauhan ehdot, ei „antautuaksemme” imperialismille, vaan oppiaksemme ja valmistuaksemme käymään sitä vastaan sota vakavasti ja asiallisesti.

Eletty viikko nosti Venäjän vallankumouksen paljoa korkeammalle maailmanhistoriallisen kehityksen asteelle. Näiden päivien aikana historia on harpannut eteenpäin nousten heti useampia askelmia ylemmäksi.

Tähän saakka voitettavanamme ovat olleet mitättömät, viheliäisen kurjat (yleismaailmalliseen imperialismiin verrattuna) viholliset, jokin idiootti Romanov, kerskailija Kerenski, junkkarikoululaisten ja porvaripahaisten joukot. Nyt meitä vastaan on noussut sivistyneen, ensiluok-

kaisella teknillisellä välineistöllä varustetun, organisatorisesti erittäin hyvin toimivan yleismaailmallisen imperialismin jättiläinen. Sitä vastaan täytyy taistella. Sitä vastaan täytyy *osata* taistella. Talonpoikaismaan, jonka kolmivuotinen sota on saattanut ennenkuulumattomaan rappiotilaan ja joka on aloittanut sosialistisen vallankumouksen, tämän maan on vältettävä sotilaallista yhteenottoa — niin kauan kuin sitä voidaan välttää, vaikkapa mitä raskaimpien uhrausten hinnalla,— on vältettävä nimenomaan siksi, että voisi tehdä jotain vakavaa silloin, kun syttyy „viimeinen ja ratkaiseva taistelu”.

Tämä taistelu syttyy vasta silloin, kun etumaisissa imperialistisissa maissa puhkeaa sosialistinen vallankumous. Tämä vallankumous kypsyy ja vankistuu epäilemättä kuukausi kuukaudelta, viikko viikolta. Tätä kypsyvää voimaa on autettava. Sitä on *osattava* auttaa. Sitä ei auteta, vaan vahingoitetaan, jos vieressä oleva sosialistinen Neuvostotasavalta annetaan raadeltavaksi sellaisena hetkenä, jolloin sillä tietävästi ei ole armeijaa.

Suurta tunnusta: „Me panemme luottamuksemme sosialismin voittoon Euroopassa” ei pidä muuttaa korulauseeksi. Se on totuus, kun pidetään silmällä sosialismin lopulliseen voittoon johtavaa pitkää ja vaikeaa tietä. Se on kiistaton, filosofinen ja historiallinen totuus, kun otetaan „socialistisen vallankumouksen aikakausi” kokonaisuutena. Mutta jokainen abstraktinen totuus muuttuu korulauseeksi, jos sitä sovelletaan *mihin* konkreettiseen tilanteeseen *tahansa*. Se on kiistatonta, että „jokaisessa lakossa piilee yhteiskunnallisen vallankumouksen lohikäärme”. Se on pötyä, että jokaisesta lakosta voidaan muka heti harpata vallankumoukseen. Me menettelemme kuin seikkailijat emmekä kuin vakavat internationalistivallankumoukselliset, jos „panemme luottamuksemme sosialismin voittoon Euroopassa” ja teemme sen siinä mielessä, että menemme kansan edessä takuuseen, menemme takuuseen siitä, että Euroopan vallankumous puhkeaa ja voittaa varmasti muutaman lähi-viikon aikana, varmasti ennen kuin saksalaiset ehtivät Pietariin, Moskovaan, Kieviin saakka, ehtivät „tehdä lopun” meidän rautatielaitoksestamme.

Jos Liebknecht voittaa porvariston 2—3 viikossa (se ei ole mahdotonta), niin hän pelastaa meidät kaikista vaikeuksista. Se on kiistatonta. Mutta jos me määrittelemme

tämänpäiväisen taktiikkamme taistelussa tämänpäiväistä imperialismia vastaan luottaen siihen, että Liebknecht tulee varmasti voittamaan nimenomaan lähiviikkojen aikana, niin me ansaitsemme vain pilkkaa. Me teemme silloin nykyajan suurista vallankumouksellisista tunnuksesta vallankumouksellisia korulauseita.

Työläistoverit, ottakaa varteen vallankumouksen raskaat, mutta hyödylliset opetukset! Valmistautukaa vakavasti, tarmokkaasti ja herkeämättä puolustamaan isänmaata, puolustamaan sosialistista Neuvostotasavaltaa!

*„Pravda“ (iltajulkaisu) № 35,
helmikuun 25 pnä 1918
Allekirjoitus: L e n i n*

*Julkaistaan „Pravda“ lehdessä
tekstin mukaan*
